

Тозъ, който падне въ бой за свобода,  
Той не умира: него жалѣятъ  
Земя и небо, звѣрь и природа,  
И пѣвци пѣсни за него пѣятъ...

Денемъ му сѣнка пази орлица,  
И вълкъ му кротко раната ближе;  
Надъ него соколъ, юнашка птица,  
И тя се за братъ, за юнакъ грижи!

Настане вечеръ — мѣсецъ изгрѣе,  
Звѣзди обсипятъ свода небесенъ;  
Гора зашуми, вѣтъръ повѣе, —  
Балкантъ пѣе хайдушка пѣсень!

И самодиви въ бѣла прѣмѣна,  
Чудни, прѣкрасни, пѣсень поемнатъ, —  
Тихо нагазятъ трѣва зелена  
И при юнака дойдатъ та седнатъ.

Една му съ билки раната върже,  
Друга го прѣсне съ вода студена,  
Трета го въ уста цалуне бърже, —  
А той я гледа, — мила, засмѣна!

«Кажи ми, сестро, дѣ — Караджата?  
Дѣ е и мойта вѣрна дружина?  
Кажи ми, па ми земи душата,  
Азъ искамъ, сестро, тукъ да загина!»

И плѣснатъ съ ржцѣ, па се прѣгърнатъ,  
И съ пѣсни хвъркнатъ тѣ въ небесата, —